

E L D A V A N T A L D E

E

ls analistes de present i de futur immediat ens anuncien que a darreries de l'any actual, a l'Estat espanyol, hi haurà uns tres milions de persones en atur forçós.

Es una elevada xifra que em causa meravella.

Convida a reflexions variades, i una d'elles, la més immediata, és que un país amb tanta gent sense feina ja ho deu tenir tot fet. D'altra manera, costaria d'entendre el fenomen.

¿Però és cert que tot està en regla, resolt i en bon funcionament? Com que cadascú ho considera d'acord amb les seves experiències personals, em crec en el dret de parlar d'algunes de meves: fa una colla de dies que tinc una avaria d'aigua al bany de casa. Vaig avisar el lampista, un que té botiga

oberta en carrer cèntric, i el responsable es va apuntar la meva adreça i el número de telèfon. Em va prometre que ja m'avisaria el dia i hora d'arribada del desitjat expert. Com que passava el temps i el tècnic no venia, vaig tornar a la botiga especialitzada.

(«Electricitat-Gas-Aigua», diu el rètol de la porta.)

—Encara no han vingut. Què passa? —vaig preguntar a l'encarregat.

—Ui, tenim molta feina i poca gent per a fer-la —em respongué.

Em va recomanar resignació i comprensiva paciència, amb el resultat que, al cap d'una setmana de neguits, encara no hem tingut la sort de l'esperada visita. Tenim condemnada l'aixeta maleïda i eixuguem els regalims amb tovalloles. Com que sóc de mena optimista,

estic convençut que el dia menys pensat el tècnic ens donarà l'alegria de presentar-se i ho deixarà tot com una seda. Espero viure prou per veure-ho.

Però confesso que la confiança no m'ençega del tot. A vegades, caic pel cantó del realisme i em ve una mena de por. Perquè no és tan sols l'aixeta que goteja, sinó que deu fer un parell de mesos que em vaig adonar que el canal 1 de meu televisor feia ratlletes horitzontals a la pantalla. No era gran cosa, però amb el deisg de tenir-ho tot tan impecable com pugui, vaig demanar assistència tècnica. En aquella ocasió, l'entès va venir a casa gairebé de seguida. Em sento obligat a explicar les coses sense disminuir ni exagerar res. L'home, un jove molt simpàtic que no entenia gaire el català, duia una enorme maleta metàl·lica que, en obrir-la, va deixar en exposició una impressionant parada d'eines. Va posar-se a treballar activament. Això és veritat. Els números dels canals ballaven sense parar a la finestreta lluminosa. Jo estava fascinat.

Es va passar una mitja hora, no pas més, furgant botons i estirant cables. Al final, resultà que TV1 no havia millorat —les molestoses ratlletes persistien—, però en canvi el canal 3 no es veia tan bé com abans.

—I doncs? —vaig interrogar-lo.

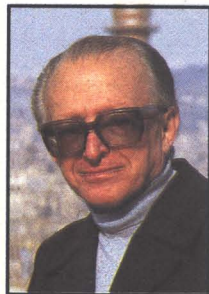
—Sí, miri, ... és cosa de l'antena.

—Celebro que ho hagi descobert! M'ho podrà arreglar, oi?

—No, jo no. Fuig de la meua competència. És qüestió de l'antenista. Avisi'n un i ja veurà com ho resol sense grans dificultats.

Amable, em va fer un rebut per dues mil dues-centes pessetes, va cobrar-les i se'n va anar amb la tranquil·litat del deure complert. Així ho suposo.

No he avisat l'antenista, perquè m'estimo més familiaritzar-me amb les ratlletes horitzontals i no exposar-me a veure pitjor el canal 2, que de moment em rutila satisfactòriament.

Estem aturats o encantats?

P E R E C A L D E R S